

[Torben Lund]

vidnepligt i disse sager, når det drejer sig om agenter. Det er i virkeligheden den eneste måde, hvorpå retten kan efterkontrollere provokationsgrænsen, altså grænsen for politiets medvirken.

Med hensyn til de sidste punkter i lovforslaget, som ikke har noget med dette at gøre overhovedet, er det aflastningen af højesteret, der påkalder sig størst opmærksomhed. Der skal ikke være nogen tvivl om, at vi deler ønsket om at få berammelsestiderne i højesteret skåret ned, men jeg er nu ikke sikker på, at man med alle forslagene er nået til et fornuftigt resultat. Det håber jeg at få lejlighed til at komme ind på lidt senere i debatten.

Hagen Hagensen (KF):

Den udvikling, der er sket i forbrydelsesart og -omfang, kræver særlige muligheder for opklaring. Det er ikke altid, at de almindelige efterforskningsmidler slår til, og derfor har vi set, at man har måttet gøre brug af andre midler. Det gælder ikke mindst inden for narkoområdet. Naturligvis skal man ikke gå ud over, hvad der er behov for i de enkelte sager, men det har vist sig, at der er behov for, at man kan gøre brug af særlige efterforskningsmetoder. Jeg synes i den forbindelse, det er udmærket, at der nu kommer ganske klare regelsæt om disse forhold, fordi alle her i landet har krav på at vide, hvilke muligheder der er for at få opklaret sager. Det er nu engang helt afgørende at få opklaret sager, og dertil er efterforskning nødvendig.

Jeg synes, det er en ganske heldig hånd, justitsministeren har haft med forslaget, som det er udformet, baseret på den betænkning, der er afgivet, og hvor vi godt ved, at der er enkelte divergenser i retsplejerådet, der har siddet og kigget på disse forhold. Det er jo egentlig ganske klart, at der må være forskellige opfattelser. Der tegner sig et ganske tydeligt billede af, hvad det er, man også fra sagkyndig side finder at man kan gå med til og bør have af regelsæt. Der er ikke spor tvivl om, at det er vanskeligt at lovregulere på disse områder. Men netop af den grund er det vigtigt, at det sker, og at vi får et så klart regelsæt som overhovedet muligt.

Selve indgrebet i meddelelseshemmeligheden er noget, der kan komme til at berøre os

alle. Vi synes, at vi skal have lov til at leve i fred og orden; det manglede bare. Vi bryder os ikke om, at vore breve bliver standset eller åbnet, at der sker telefonaflytning eller teleoplysning.

Den foregående ordfører nævnte jo, at man med hensyn til rumaflytning, et nutidigt begreb, skal være særlig varsom med, hvad sådan noget bruges til. Derfor er det ganske klart, at der må være en vis alvor i sagernes art, før man gør brug af disse ting. Derfor synes jeg, det er rimeligt, at man siger, at det kun er ved lovovertrædelser, hvor strafferammen går meget højt op, at man kan gøre brug deraf. Der kan også være andre forhold, hvor strafferammen ikke er så høj, men hvor lovovertrædelsens karakter gør, at man kan anvende disse særlige midler, og at det bliver nævnt i den lovgivning, vi nu får. I den forbindelse vil jeg sige, at jeg synes, det er helt på sin plads, at man inden for disse områder undtager sager, der vedrører statens sikkerhed, fra regelsættet.

Det er i orden, at det er retten, der har kompetencen. Sådan bør det også være. Det er lige så givet, at der må være adgang for politiet til, når der er fare for, at øjemedet forspildes, at anordne disse særlige undersøgelsesmidler, men med omgående indbringelse for retten til bedømmelse af forholdene.

Jeg finder det korrekt og i orden, at man sørger for, at der bliver beskikkelse af advokat i disse sager. Ganske vist må man ikke sige noget til den, der er hans klient – der er tavshedspligt forbundet med dette – men det er et værn for borgerne, at der også i disse sager skal være en advokat til stede, der om fornødent også kan sørge for, at man prøver sagen i en instans højere end den byret, hvortil den er indbragt, og således at man får klaret tingene på en måde, der er helt betryggende for alle. Jeg tror egentlig, at politiet, der skal klare disse ting, finder, at det er en rimelig ting, at man har dette borgernes værn, således at når man går til opgaven, har man fået prøvet det fuldt og helt igennem med en bedømmelse både af den ene side, dem, der skal søge opgaven løst, og af den anden side, dem, som nu disse særlige forhold vedrører.

Der er talt om, at der kunne være en udvigningsrisiko ved, at advokater fik kendskab til disse sager. Jeg mener efter et langt liv i offentlighed og for øvrigt også som praktise-